

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ελευθερία της συνείδησης

Σκέφτομαι για ποιο θέμα πρέπει να σας μιλήσω. Υπάρχουν τόσα πολλά θέματα, και ο κόσμος απασχολείται από τόσα πολλά ζητήματα, ώστε αυτός ο δισταγμός είναι πολύ λογικός. Υπάρχουν πολλές σχολές σκέψης, διαφορετικές θεολογικές προσεγγίσεις και θεωρίες για την αλήθεια. Φοβάμαι ότι οι ομιλίες μου θα μπορούσαν να αυξήσουν το βάρος που είναι ήδη πολύ μεγάλο για την ανθρωπότητα. Είμαι πολύ διστακτικός, φοβάμαι να πω οτιδήποτε επειδή μπορεί να κολλήσει στο μυαλό σας. Φοβάμαι ότι μπορεί να κολλήσετε με αυτό που λέγεται, φοβάμαι ότι μπορεί να βρείτε αυτό που λέω πολύ ελκυστικό, και ότι έτσι μπορεί αυτό το κάτι να βρει μια δική του θέση στο μυαλό σας.

Ο άνθρωπος είναι προβληματισμένος και αγωνιά εξαιτίας σκέψεων και δοξασιών. Εξαιτίας των δοξασιών, δεν γεν-

νιέται ποτέ η αλήθεια στη ζωή του ανθρώπου. Η δανεική γνώση και αυτά που λένε οι άλλοι είναι πάντα μαζί σας, σας ακολουθούν και αποτελούν εμπόδιο για την αλήθεια. Η γνώση δεν αποκτάται απ' έξω. Οτιδήποτε συλλέγεται απ' έξω εμποδίζει την αλήθεια.

Και εγώ είμαι έξω από εσάς. Οτιδήποτε πω επίσης θα είναι απ' έξω· δεν πρέπει να το θεωρήσετε γνώση. Δεν είναι γνώση· δεν μπορεί να είναι γνώση για εσάς. Οτιδήποτε σας δίνει κάποιος άλλος δεν μπορεί να είναι η γνώση σας, ενώ υπάρχει ακόμα και ο κίνδυνος να καλύψει την άγνοιά σας. Η άγνοιά σας μπορεί να καλυφθεί, να κρυφτεί, και μπορεί να αρχίσετε να νιώθετε ότι ξέρετε κάτι.

Όταν ακούτε κάτι για την αλήθεια, νιώθετε ότι ξέρετε την αλήθεια. Αφού διαβάζετε για την αλήθεια, νομίζετε ότι την ξέρετε, και έτσι γίνεστε ανάπηροι και ανίκανοι να φτάσετε στην αλήθεια.

Πρώτα, επιτρέψτε μου να σας πω πως οτιδήποτε προέρχεται απ' έξω δεν μπορεί να είναι ποτέ δική σας γνώση. Φυσικά, θα μπορούσε τότε να με ρωτήσει κάποιος γιατί μιλάω. Γιατί λέω το οτιδήποτε; Είμαι απ' έξω και λέω κάτι. Το μόνο πράγμα που θέλω να πω είναι να θεωρείτε οτιδήποτε έρχεται απ' έξω κάτι εξωτερικό από εσάς· μην το θεωρείτε δική σας γνώση. Δεν έχει σημασία αν προέρχεται από εμένα ή από κάποιον άλλο.

Η γνώση είναι η πραγματική φύση του εαυτού του κάθε ανθρώπινου όντος. Και, για να μάθουμε αυτή τη φύση του εαυτού, δεν πρέπει να ψάξουμε έξω. Αν θέλουμε να μάθουμε τι υπάρχει εντός μας, οτιδήποτε έχουμε μάθει απ' έξω πρέπει να το ξεμάθουμε, πρέπει να το αφήσουμε στην άκρη.

Εκείνοι που θέλουν να μάθουν την αλήθεια πρέπει να

αφήσουν τις γραφές στην άκρη. Όποιος μένει προσκολλημένος στις γραφές δεν μπορεί να κατακτήσει την αλήθεια. Και όλοι μας μένουμε προσκολλημένοι στις γραφές. Όλα τα προβλήματα στον κόσμο οφείλονται στην προσκόλληση στις γραφές. Ποιοι είναι οι ινδουιστές, οι μουσουλμάνοι, οι τζαϊνιστές, οι χριστιανοί, ή οι Πάρσοι;* Τι τους κάνει να έρχονται σε σύγκρουση μεταξύ τους; Τι είναι αυτό που τους χωρίζει;

Οι γραφές είναι αυτές που τους χωρίζουν. Οι γραφές είναι αυτές που τους κάνουν να συγκρούονται μεταξύ τους. Όλη η ανθρωπότητα είναι χωρισμένη επειδή κάποιοι άνθρωποι είναι προσκολλημένοι σε συγκεκριμένα βιβλία, και κάποιοι άλλοι είναι προσκολλημένοι σε άλλα βιβλία. Τα βιβλία έχουν γίνει τόσο πολύτιμα, ώστε μπορούμε να σκοτώσουμε γι' αυτά. Τις τελευταίες τρεις χιλιετίες, έχουμε σκοτώσει εκατομμύρια ανθρώπους επειδή τα βιβλία είναι τόσο πολύτιμα. Επειδή τα βιβλία έχουν γίνει αντικείμενα λατρείας, και ακόμα και το θείο που υπάρχει εντός του ανθρώπου μπορεί να υποβιβαστεί, μπορεί να απορριφθεί, μπορεί ακόμα και να νεκρωθεί. Αυτό έχει συμβεί, και αυτό συμβαίνει ακόμα και σήμερα.

Ο τοίχος ανάμεσα σε έναν άνθρωπο και σε έναν άλλον είναι φτιαγμένος από θρησκευτικές γραφές. Σας έχει περάσει ποτέ από το μυαλό να αναρωτηθείτε πώς οι γραφές, που χωρίζουν τον έναν άνθρωπο από τον άλλο, θα μπορούσαν να ενώσουν τον άνθρωπο με την ύπαρξη; Πώς θα μπορούσε αυτό που χωρίζει τους ανθρώπους μεταξύ τους να γίνει μια σκάλα για να συνδέσει τον άνθρωπο με την ύπαρξη;

* Πάρσοι, ή Παρσοί ή Παρσήδες ή Γουέβροι, ονομάζονται Πέρσες κυρίως πυρολάτρες που πρεσβεύουν τη θρησκεία του Ζωροάστρη, καλούμενη και παρισμός. (Σ.τ.Μ.)

Πιστεύουμε ότι ίσως βρούμε κάτι στις γραφές. Και όντως βρίσκουμε κάτι σε αυτές· βρίσκουμε λέξεις. Βρίσκουμε λέξεις που προσδιορίζουν την αλήθεια, και απομνημονεύουμε αυτές τις λέξεις. Αποθηκεύονται στη μνήμη μας, και νομίζουμε ότι η μνήμη είναι γνώση.

Η μνήμη δεν είναι γνώση. Το να μάθουμε κάτι και να το απομνημονεύσουμε δεν είναι γνώση. Η γέννηση της γνώσης είναι κάτι πολύ διαφορετικό. Η γνώση φέρνει επανάσταση σε ολόκληρη τη ζωή σας. Η εξάσκηση της μνήμης είναι κάτι άλλο. Με την εξάσκηση της μνήμης κάποιος μπορεί να γίνει αυθεντία, αλλά αυτό δεν ξυπνάει τη σοφία.

Δεν θα διαπράξω την αμαρτία να σας κάνω διάλεξη. Όλοι όσοι κάνουν διαλέξεις είναι βίαιοι και διαπράττουν αμαρτία. Δεν θα σας κάνω διάλεξη. Είμαι εδώ μόνο για να μοιραστώ μερικά πράγματα μαζί σας. Όχι επειδή πρέπει να τα πιστεύετε· οποιοσδήποτε λέει ότι πρέπει να πιστεύετε είναι εχθρός σας. Όποιος λέει να έχετε πίστη είναι ένα εμπόδιο στην αφύπνιση της νοημοσύνης σας.

Είμαστε πιστοί εδώ και πολύ καιρό, και ο κόσμος μας σήμερα είναι το αποτέλεσμα όλης αυτής της πίστης. Μπορεί να υπάρξει ένας πιο σάπιος κόσμος από αυτόν; Πιο διεφθαρμένος; Είμαστε άνθρωποι που είναι πιστοί, και πιστεύουμε εδώ και πολύ καιρό. Μπορεί ο άνθρωπος να οδηγηθεί σε χειρότερη κατάσταση από αυτή που βρίσκεται σήμερα; Μπορεί ο εγκέφαλός μας να είναι πιο σάπιος από όσο είναι σήμερα; Μπορεί να υπάρξει περισσότερος πόνος και περισσότερη ένταση και αγωνία από ό,τι υπάρχουν σήμερα; Είχαμε πεπονηθείς για πολύ καιρό, και όλος ο κόσμος έχει πίστη – ορισμένοι σε κάποιον ναό, άλλοι σε κάποιο τέμενος, κάποιοι σε εκκλησία· κάποιοι άλλοι στο ένα ή στο άλλο βιβλίο. Κάποιοι στον έναν προφήτη, άλλος στον άλλον

προφήτη. Όλος ο κόσμος πιστεύει. Παρά την τόση πίστη, το αποτέλεσμα είναι αυτός ο κόσμος που έχουμε.

Κάποιοι μπορεί να πουν ότι αυτό οφείλεται σε έλλειψη πίστης. Θέλω να σας πω ότι εύχομαι η ύπαρξη να σβήσει όλες εκείνες τις πεποιθήσεις τελείως. Αν η πίστη γινόταν ολοκληρωτική, ο άνθρωπος θα είχε τελειώσει – επειδή η νοημοσύνη του θα είχε καταστραφεί. Η πίστη είναι αντίθετη στη νοημοσύνη. Όποτε λέει κάποιος ότι πρέπει να πιστέψετε αυτά που σας λέει, αυτό που εννοεί πραγματικά είναι ότι δεν χρειάζεται να περπατάτε με τα δικά σας πόδια. Όποτε λέει κάποιος να έχετε πίστη εννοεί: «Γιατί χρειάζεστε μάτια; Έχω εγώ μάτια».

Κάποτε διάβασα μια σύντομη ιστορία...

Ήταν ένας άνδρας σε ένα χωριό που έχασε την όρασή του. Ήταν ένας ηλικιωμένος άνδρας. Ήταν ένας πολύ ηλικιωμένος άνδρας· γύρω στα ενενήντα. Όλα τα μέλη της οικογένειάς του –και είχε οκτώ γιους– και οι οκτώ γιοι του τού είπαν να κάνει θεραπεία στα μάτια του. Του είπαν ότι οι γιατροί ισχυρίζονταν ότι τα μάτια του μπορούσαν να θεραπευτούν.

Ο ηλικιωμένος απάντησε: «Γιατί χρειάζομαι μάτια; Έχω οκτώ γιους, και αυτοί έχουν δεκαέξι μάτια. Έχουν οκτώ γυναίκες που και αυτές έχουν δεκαέξι μάτια. Έχω τριάντα δύο μάτια να βλέπουν για μένα. Γιατί χρειάζομαι μάτια; Για ποιον λόγο; Μπορώ να ζήσω τυφλός».

Οι γιοι του τού το έλεγαν ξανά και ξανά, αλλά μάταια. Ο ηλικιωμένος δεν συμφωνούσε. Κάθε φορά απαντούσε: «Γιατί χρειάζομαι μάτια; Υπάρχουν τριάντα δύο μάτια στο σπίτι μου».

Οι μέρες περνούσαν. Κάποια μέρα, το σπίτι τους έπια-

σε φωτιά. Τα τριάντα δύο μάτια ήταν όλα έξω, και ο ηλικιωμένος είχε ξεμείνει μέσα. Το σπίτι καιγόταν, ο ηλικιωμένος ήταν μέσα, και τα τριάντα δύο μάτια έτρεξαν έξω. Τότε θυμήθηκε ότι μόνο τα δικά σου μάτια μπορούν να σε βοηθήσουν. Κανενός άλλου τα μάτια δεν μπορούν να βοηθήσουν.

Μόνο η ατομική νοημοσύνη κάποιου μπορεί να του φανεί χρήσιμη· οι πεποιθήσεις που δίδονται από άλλους δεν βοηθούν. Στη ζωή, η φωτιά μάς περιβάλλει συνεχώς. Είμαστε περικυκλωμένοι από τη φωτιά της ζωής είκοσι τέσσερις ώρες την ημέρα. Μόνο τα δικά μας μάτια μπορούν να μας βοηθήσουν, όχι κάποιου άλλου – ούτε του Μαχαβίρα, ούτε του Βούδα, ούτε του Κρίσνα, ούτε του Ράμα. Τα μάτια κάποιου άλλου δεν μπορούν να μας βοηθήσουν.

Αλλά οι ιερείς, οι έμποροι που πουλούν θρησκεία, οι άνθρωποι που εκμεταλλεύονται στο όνομα της θρησκείας, κηρύττουν την πίστη: «Ποια είναι η ανάγκη ύπαρξης της νοημοσύνης; Γιατί πρέπει να σκέφτεστε μόνοι σας; Υπάρχουν ήδη διαθέσιμες σκέψεις. Οι θείες σκέψεις είναι διαθέσιμες· πρέπει να πιστεύετε σε αυτές».

Πιστέψαμε σε αυτές τις σκέψεις, αλλά πέφτουμε όλο και πιο χαμηλά. Η συνείδησή μας διολισθαίνει συνεχώς. Καμία συνείδηση δεν μπορεί να ανυψωθεί μέσω της πίστης. Η πίστη είναι αυτοκτονία. Δεν σας λέω να πιστεύετε σε κάτι· σας λέω να ελευθερωθείτε από όλες τις πεποιθήσεις.

Κάποιος που θέλει να βιώσει την αλήθεια, που θέλει να πλησιάσει το θείο, που θέλει να βιώσει το φως και την αγάπη του θείου, θα πρέπει να θυμάται ότι ο πρωταρχικός όρος είναι να ελευθερωθεί από όλους τους τύπους πεποιθήσεων. Η ελευθερία, η ελευθερία της συνείδησης, η ελευθερία της

νοημοσύνης, είναι ο πρωταρχικός όρος για να γνωρίσετε την αλήθεια. Κάποιος η συνείδηση του οποίου δεν είναι ελεύθερη μπορεί να γνωρίσει όλα τα άλλα, αλλά δεν μπορεί να γνωρίσει ποτέ την αλήθεια. Η ελευθερία της συνείδησης είναι ζωτική για να διαβείτε την πόρτα της αλήθειας.

Οι πεποιθήσεις είναι δεσμευτικοί παράγοντες, σας κάνουν σκλάβους. Οι πεποιθήσεις δημιουργούν δεσμά, σας κάνουν σκλάβους. Οι γραφές και τα δόγματα δημιουργούν δεσμά και σας κάνουν σκλάβους. Είναι απροσδόκητο: γεννιέστε σε ένα συγκεκριμένο σπίτι –και κατά τύχη αυτό είναι το σπίτι ενός ινδουιστή ή ενός μουσουλμάνου– και σας δίδεται μια πίστη από την ημέρα της γέννησης. Για την υπόλοιπη ζωή σας θα λέτε: «Είμαι ινδουιστής, είμαι μουσουλμάνος, είμαι χριστιανός, είμαι τζαϊνιστής». Μπορεί να αποκτηθεί η γνώση μέσω της γέννησης; Έχει το αίμα κάποια σχέση με τη γνώση; Μπορεί ένα σπίτι να έχει κάποια σχέση με τη γνώση; Αν μπορούσαν οι άνθρωποι να γίνουν θρησκευόμενοι ανάλογα με τον τόπο όπου έχουν γεννηθεί, όλος ο κόσμος θα ήταν θρησκευόμενος μέχρι τώρα. Εφόσον ο κόσμος είναι τόσο άθρησκος, αυτό είναι απόδειξη ότι η θρησκεία δεν μπορεί να έχει κάποια σχέση με τη γέννηση – και ωστόσο όλοι μας έχουμε αποκτήσει θρησκεία μέσω της γέννησης. Η απόκτηση της θρησκείας μέσω της γέννησης είναι η βασική αιτία του προβλήματος. Γι' αυτόν τον λόγο η θρησκεία δεν μπορεί να απλωθεί στη Γη.

Κανένας δεν είναι θρησκευόμενος μέσω της γέννησης, γίνεται θρησκευόμενος μέσω της ζωής. Κανείς δεν μπορεί να έχει μια πίστη ή μια πεποίθηση μέσω της γέννησης. Πριν μπορέσει να αφυπνιστεί η νοημοσύνη μας, η κοινωνία μας, η οικογένειά μας, οι γονείς μας, οι δάσκαλοί μας, και οι κήρυκές μας μάς δεσμεύουν με πεποιθήσεις. Πριν μπορέσει

να πετάξει η ευφυΐα μας στον ανοιχτό ουρανό, οι αλυσίδες των πεποιθήσεων την τραβούν προς τα κάτω και τη δένουν στη γη. Κυκλοφορούμε με αυτές τις αλυσίδες για την υπόλοιπη ζωή μας. Δεν μπορούμε ποτέ να σκεφτούμε. Ένας άνθρωπος που έχει μια συγκεκριμένη πίστη δεν μπορεί να σκεφτεί ποτέ, επειδή κοιτάζει πάντα από την πλευρά της πίστης του. Οτιδήποτε σκέφτεται είναι γεμάτο προκατάληψη. Οτιδήποτε σκέφτεται δεσμεύεται από τις προκαταλήψεις του. Οι όποιες σκέψεις έχει είναι πάντα δανεικές και ψεύτικες. Δεν είναι ατομικές του σκέψεις.

Μια σκέψη που δεν είναι δική του, μια νοημοσύνη που δεν είναι δική του είναι ψεύτικες. Δεν έχουν καμία αλήθεια· δεν έχουν καμία αληθινή βάση πάνω στην οποία να μπορεί να χτιστεί η ζωή.

Αυτό που ρωτάω τους ανθρώπους σε όλη τη χώρα είναι: «Έχετε πολλές πεποιθήσεις. Σκέψεις έχετε;». Εκείνοι απαντούν: «Έχουμε πολλές σκέψεις». Ρωτάω: «Είναι κάποια από αυτές δική σας; Ολόδική σας; Ή προέρχονται όλες από άλλους;».

Μπορεί ο πλούτος που ανήκει σε άλλους να παρέχει ζωτικότητα στη ζωή σας; Όλος ο πλούτος του συλλογισμού μας είναι δανεισμένος από άλλους, και ανήκει σε άλλους. Αυτή είναι η πρώτη σκλαβιά του νου. Ο νους πρέπει πρώτα να ελευθερωθεί από αυτή τη σκλαβιά. Η γέννηση ενός νέου ανθρώπου γίνεται δυνατή μόνο όταν ο νους του απελευθερώνεται από όλες τις δανεικές σκέψεις και έννοιες. Θεωρώ την ελευθερία το βασικότερο στοιχείο.

Εκείνοι που θέλουν να προχωρήσουν στην αναζήτηση της αλήθειας, στους οποίους ξυπνάει μια δίψα να μάθουν ποιο είναι το νόημα της ζωής, στους οποίους υπάρχει λαχτάρα να μάθουν τον σκοπό αυτής της αχανούς ύπαρξης και

τα πάντα γύρω μας... Εκείνοι που θέλουν να ξέρουν τι είναι αυτή η έκσταση, τι είναι αυτή η ευτυχία, και τι είναι το θείο, πρέπει να θυμούνται ότι η βασική προϋπόθεση, η πρωταρχική εισαγωγή, είναι να στρέψουν τη συνείδησή τους προς την ελευθερία, να ελευθερώσουν τη συνείδησή τους. Αν θέλουν να έχουν την απόλυτη ελευθερία, θα πρέπει να θέσουν τα θεμέλια της ελευθερίας από το πρώτο κιόλας βήμα.

Είμαστε όλοι δέσμοι· όλοι μας είμαστε δέσμοι με τη μία ή την άλλη πίστη. Γιατί είμαστε δέσμοι; Είμαστε δέσμοι επειδή, για να μάθουμε, πρέπει να έχουμε θάρρος και να κάνουμε προσπάθεια.

Για να πιστέψουμε, δεν χρειάζεται να έχουμε θάρρος ή να κάνουμε προσπάθεια. Για να έχουμε μια πίστη, δεν είναι ανάγκη να κάνουμε καμία προσπάθεια· δεν είναι ανάγκη να έχουμε πνευματική πειθαρχία. Για να έχετε πίστη σε κάποιον, πρέπει να μην έχετε καθόλου θάρρος, να μην κάνετε καμία προσπάθεια, να μην έχετε καμία πειθαρχία. Θα πρέπει να είστε πολύ οκνηροί και να έχετε τάση προς την αδράνεια· τότε η πίστη έρχεται πολύ φυσικά. Όποιος δεν θέλει να αναζητήσει μόνος του πιστεύει τι λένε οι άλλοι, θεωρεί δεδομένο ότι αυτό που λένε θα πρέπει να είναι αλήθεια.

Οι άνθρωποι είναι εκείνοι που δεν έχουν κανέναν σεβασμό στην αλήθεια, που έχουν πίστη στα κοινά δόγματα για την αλήθεια· κάποιος που δεν έχει αληθινή δίψα για την αλήθεια πιστεύει εύκολα σε σκέψεις που έχουν δοθεί από άλλους. Αν κάποιος έχει πραγματική λαχτάρα για την αλήθεια, δεν θα περιορίζεται από καμία θρησκεία, από κανένα δόγμα ή από καμία σέκτα. Θα ψάξει, θα μάθει μόνος του. Θα αναζητήσει με όλη την ενέργεια της ζωής του – και ο άνθρωπος που αναζητά με αυτόν τον τρόπο θα βρει σίγου-

ρα την αλήθεια. Εκείνος που συνεχίζει να πιστεύει, όχι μόνο χάνει την ευκαιρία να ζήσει, αλλά επίσης δεν βρίσκει την αλήθεια.

Η κατάκτηση της αλήθειας απαιτεί προσπάθεια και πειθαρχία. Όμως αρχίζουμε να πιστεύουμε· είμαστε φοβισμένοι άνθρωποι. Πέφτουμε στα πόδια του οποιουδήποτε. Κρατάμε το χέρι του οποιουδήποτε και θέλουμε να λάβουμε μια εξήγηση για τη ζωή. Θέλουμε να διασχίσουμε το ποτάμι και ανυψωθούμε με τη βοήθεια οποιουδήποτε γκουρού, οποιουδήποτε αγίου. Αυτό είναι αδύνατον. Αυτό είναι απολύτως αδύνατον. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αδύνατον από αυτό.

Η ελευθερία είναι η πλέον βασική προϋπόθεση της συνείδησης.

Πώς μπορεί η συνείδησή μας να είναι ελεύθερη; Πώς μπορούμε να ελευθερώσουμε τη συνείδησή μας; Πώς μπορούμε να βγάλουμε από τη φυλακή ένα μυαλό που είναι δέσμιος, φυλακισμένο σε μοτίβα; Θα ήθελα να το συζητήσω εκτεταμένα αυτό μαζί σας σε τρεις ή τέσσερις συνεδρίες. Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν τα ανθρώπινα όντα είναι η απελευθέρωση της συνείδησής τους. Το ζήτημα δεν αφορά κάποιον Θεό, το ζήτημα αφορά την ελευθερία της συνείδησης.

Οι άνθρωποι έρχονται και με ρωτούν αν υπάρχει Θεός. Τους απαντώ: «Ξεχάστε τον Θεό· πείτε μου, είναι η συνείδησή σας ελεύθερη;». Αν κάποιος με ρωτήσει αν υπάρχει ουρανός, αν υπάρχει ήλιος, τι πρέπει να του πω; Θα τον ρωτούσα: «Είναι τα μάτια σου ανοιχτά;». Ο ήλιος υπάρχει, αλλά το ερώτημα είναι αν τα μάτια του είναι ανοιχτά ή όχι. Ο ήλιος υπάρχει, αλλά, για να τον δεις, θα πρέπει να έχεις ανοιχτά μάτια. Το θείο υπάρχει, αλλά η συνείδηση θα

πρέπει να είναι ανοιχτή για να μπορέσει το θείο να πάρει σάρκα και οστά. Πώς μπορεί ο περιορισμένος νους και τα κλειστά μάτια να το δουν;

Ένα άτομο που έχει εμμονή με την πίστη έχει κλειστά μάτια και περιορισμένο νου. Όταν κάποιος έχει πάρει την απόφασή του για μια άποψη, έχει ήδη κάποια αντίληψη. Πριν μάθει, το μυαλό του έχει ήδη κλείσει. Έχει κλείσει τις πόρτες του. Μετά ρωτάει: «Υπάρχει Θεός; Υπάρχει η αλήθεια;».

Για ένα κλειστό μυαλό, σίγουρα δεν υπάρχει ούτε αλήθεια ούτε Θεός. Το πραγματικό ερώτημα δεν είναι αν ο Θεός υπάρχει ή όχι, ούτε αν υπάρχει ψυχή ή όχι, ούτε αν η αλήθεια υπάρχει ή όχι. Το πραγματικό πρόβλημα είναι αν αυτό το άτομο έχει συνείδηση που μπορεί να γνωρίσει. Χωρίς αυτή τη συνείδηση δεν έχει υπάρξει ποτέ, ούτε και θα υπάρξει ποτέ, τρόπος να κατακτήσει τη ζωή ή να μάθει το νόημα της ζωής. Μόνο κάποιος η νοημοσύνη του οποίου είναι τελείως ελεύθερη και ο οποίος έχει κερδίσει την ικανότητα να αντιλαμβάνεται είναι ικανός να γνωρίσει.

Πώς μπορούμε να οδηγήσουμε τη συνείδησή μας προς την απόλυτη απελευθέρωση; Πώς να ανοίξουμε τις πόρτες της; Πώς να ανοίξουμε τα παράθυρά της, έτσι ώστε το φως του ήλιου να μπορεί να μπει μέσα; Πώς να ανοίξουμε τα μάτια μας, ώστε να δούμε αυτό που υπάρχει; Όποτε αρχίζουμε να πιστεύουμε σε κάτι, τα μάτια μας καλύπτονται με μια κουρτίνα, και δεν μπορούμε να δούμε αυτό που υπάρχει· αντί γι' αυτό, αρχίζουμε να βλέπουμε αυτό που πιστεύουμε.

Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν δει ένα όραμα του Κρίσωνα ή ένα όραμα του Ράμα ή ένα όραμα του Χριστού. Αυτά τα οράματα είναι πιθανά. Αν αρχίσουμε να πιστεύουμε σε

κάτι, αν έχουμε πίστη και του δώσουμε μια προεξέχουσα θέση στο μυαλό μας, αν συνεχίσουμε να το θυμόμαστε, αν το σκεφτόμαστε και υπνωτίζουμε τους εαυτούς μας συνεχώς με αυτό κάνοντας νηστείες και μετάνοιες, αν το σκεφτόμαστε συνεχώς, αν αποκτήσουμε εμμονή με αυτό με συνεχή σκέψη και πίστη, τότε μπορεί να δούμε ένα όραμα. Αυτό το όραμα δεν θα είναι η αλήθεια, θα είναι μόνο η εκδήλωση της φαντασίας μας. Θα είναι μόνο ένα όραμα των σκέψεών μας. Θα είναι μόνο η προβολή των πεποιθήσεών μας. Θα είναι το δικό μας όνειρο, το οποίο θα έχουμε εμείς γεννήσει. Σε όλο τον κόσμο, άνθρωποι διαφορετικών θρησκειών έχουν διαφορετικά οράματα. Αυτά τα οράματα δεν είναι αληθινά.

Για να έρθουμε πρόσωπο με πρόσωπο με την αλήθεια ως έχει, για να γνωρίσουμε το θείο ως έχει, πρέπει να απορρίψουμε όλες μας τις έννοιες και τη φαντασία μας, να αφήσουμε όλες μας τις εικόνες της φαντασίας να εξατμιστούν, όλες μας τις σκέψεις να εξαφανιστούν, και να μπορέσουμε να κοιτάξουμε χωρίς καμία πίστη μέσα μας. Ένα όραμα που δεν έχει πίστη είναι ένα όραμα της αλήθειας. Ένα όραμα που βασίζεται στην πίστη είναι η προβολή της φαντασίας μας, ένα όραμα της φαντασίας μας. Αυτό το είδος οράματος δεν είναι ένα θρησκευτικό όραμα· αυτό το είδος οράματος είναι η προβολή νοητικής φαντασίας και ονείρων. Αυτή η εμπειρία δεν είναι πραγματική· έχει προετοιμαστεί και έχει κατασκευαστεί από τον ίδιο τον νου. Είναι δημιούργημα του νου· την έχουμε παραγάγει εμείς.

Πολλοί άνθρωποι είχαν ένα τέτοιο όραμα με τον Θεό. Δεν είναι ένα όραμα με τον Θεό επειδή ο Θεός δεν έχει μορφή ή σχήμα. Η αλήθεια δεν έχει μορφή ή χαρακτηριστικά. Για να γνωρίσουμε την αλήθεια που διαποτίζει τα

πάντα, πρέπει να σιωπήσουμε απόλυτα και να αδειάσουμε από τα πάντα.

Αν η συνείδησή μας δεν κάνει καμία επιλογή, αν είναι γαλήνια και απλή, αν δεν ρέουν σκέψεις στο μυαλό μας, αν δεν δημιουργούνται όνειρα μέσα της... Αν η συνείδησή μας είναι τελείως σιωπηλή, σε αυτή τη σιωπή τι θα γνωρίζουμε;

Σε αυτή τη σιωπή, κάτι είναι γνωστό. Σε αυτό το κενό, δημιουργείται μια σύνδεση και μια επαφή με κάτι. Σε αυτή τη γαλήνη, δημιουργείται επαφή με μια θεία κατάσταση. Αυτή η επαφή, αυτή η σύνδεση, αυτή η κατανόηση, αυτή η επίγνωση, αυτή η αντίληψη είναι η αντίληψη του θείου και της αλήθειας.

Για να το επιτύχουμε αυτό, όπως έχω πει, το πρώτο καθοριστικό βήμα είναι να απελευθερωθεί η συνείδηση. Ο νους πρέπει να είναι ελεύθερος από κάθε πίστη· η σκόνη από όλες τις σέκτες και τα δόγματα πρέπει να καθαριστεί.

Έχουμε εμμονή και είμαστε γεμάτοι με το βάρος των σκέψεων, των δογμάτων και των γραφών που κάθονται επάνω μας. Συντριβόμαστε υπό το βάρος τους. Τα τελευταία πέντε χιλιάδες χρόνια τα ανθρώπινα όντα σκέφτονται και το βάρος αυτών των πέντε χιλιάδων χρόνων σκέψης κάθεται στον εγκέφαλο ενός μικρού ανθρώπου. Κουβαλάμε το βάρος όλων των καλλιεργημένων σκέψεων πέντε χιλιάδων χρόνων. Εξαιτίας αυτού του φορτίου, η συνείδησή μας δεν μπορεί να είναι ελεύθερη, δεν μπορεί να ανυψωθεί. Όποτε αρχίζουμε να σκεφτόμαστε, αρχίζουμε να κάνουμε κύκλους με αυτό το βάρος. Υπάρχουν αυλακιές, και εμείς απλώς γυρίζουμε γύρω γύρω σε αυτές τις αυλακιές. Το μυαλό μας γυρίζει γύρω γύρω σαν υποζύγιο που κάνει συνεχώς κύκλους γύρω από το ίδιο πηγάδι.

Πριν μπορέσει κάποιος να εισέλθει στον άγνωστο κόσμο

της αλήθειας, είναι ζωτικής σημασίας για εκείνον να αφήσει πίσω του όλους τους γνωστούς του τρόπους. Πρέπει να αφήσει όλα όσα γνωρίζει, έτσι ώστε να γεννηθεί η γνώση. Πρέπει να αφαιρέσει από μέσα του όλα όσα πιστεύει, ώστε να μπορέσει να δει αυτό που υπάρχει.

Προφανώς όλοι έχετε δει μια δεξαμενή γεμάτη νερό· είναι γεμάτη με νερό που έρχεται απ' έξω. Είναι χτισμένη με τούβλα που είναι ενωμένα σε μια κυκλική βάση από τοιμέντο και το νερό πέφτει εντός της απ' έξω. Από την άλλη, προφανώς έχετε δει και νερό σε ένα πηγάδι. Εκεί, όλες οι πέτρες και η λάσπη αφαιρούνται, και μια πηγή νερού αναδύεται από κάτω. Το νερό στη δεξαμενή θα αλλοιωθεί μέσα σε μερικές ημέρες. Είναι στάσιμο. Το νερό στο πηγάδι, που τροφοδοτείται από μια πηγή, δεν θα αλλοιωθεί. Το πηγάδι έχει πολύ βαθιά σύνδεση με τις ζωοφόρες πηγές του, όπου υπάρχει πολύ νερό· αυτές τελικά συνδέονται με τη θάλασσα. Η δεξαμενή δεν συνδέεται με τίποτα· το νερό που έρχεται απ' έξω τη γεμίζει. Το πηγάδι τελικά συνδέεται με τον ωκεανό· δεν γεμίζει με τίποτα που έρχεται απ' έξω.

Υπάρχουν επίσης δύο ειδών γνώσεις. Το ένα είδος είναι η γνώση της δεξαμενής, η οποία γεμίζει απ' έξω. Σαπίζει πολύ σύντομα. Κανένας εγκέφαλος στον κόσμο δεν είναι πιο σάπιος από τον εγκέφαλο της αυθεντίας. Γίνεται ανάκωνος για σωστή σκέψη. Βρίσκεται σε μια ανάπηρη κατάσταση. Τα πάντα εντός του έχουν γεμίσει απ' έξω. Απλώς τα επαναλαμβάνει· είναι σαν ένα μηχάνημα. Οι διαλέξεις μιας αυθεντίας είναι πολύ μηχανικές. Μπορείς να τη ρωτήσεις οτιδήποτε· η απάντηση βρίσκεται ήδη εκεί. Πριν προλάβεις να κάνεις μια ερώτηση, μέσα της η αυθεντία γνωρίζει ήδη τη λύση. Ξέρει την απάντηση. Η απάντηση έχει εισέλθει μέσα της απ' έξω.

Στη Δύση αυτή την εποχή, και σύντομα και στη χώρα μας, έχουν εφευρεθεί μηχανήματα στα οποία μπορείς να θέσεις ερωτήσεις και εκείνα δίνουν απαντήσεις. Τότε δεν θα χρειάζονται αυθεντίες στον κόσμο, επειδή υπάρχουν μηχανήματα στα οποία οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις έχουν τοποθετηθεί προγραμματισμένες εκ των προτέρων. Μπορείτε να εισάγετε τις ερωτήσεις και να λέτε ότι θέλετε την απάντηση στην πέμπτη ερώτηση, και το μηχάνημα θα σας δίνει την απάντηση. Το μηχάνημα θα σας λέει ποια είναι η απάντηση, κι έτσι δεν υπάρχει ανάγκη για καμία αυθεντία στον κόσμο· ένα μηχάνημα μπορεί να κάνει τη δουλειά της αυθεντίας πιο αποτελεσματικά. Με τα μηχανήματα υπάρχει και άλλο ένα πλεονέκτημα· δεν βάζουν κανένα να τσακωθεί με κάποιον άλλον, δεν δημιουργούν καμία διαμάχη. Δεν βάζουν τη μία αυθεντία ενάντια σε μια άλλη. Δεν διαφωνούν. Δίνουν απλώς την απάντηση.

Η γνώση που έχει τροφοδοτηθεί απ' έξω είναι θανάσιμη. Δεν ελευθερώνει τον εγκέφαλο· προδιαθέτει τον εγκέφαλο και τον διασπά. Εμποδίζει τη δυνατότητά του να πετάει, καταστρέφει τα φτερά του.

Ένα άλλο είδος γνώσης έρχεται εκ των έσω, όπως ακριβώς το νερό στο πηγάδι. Σε ένα πηγάδι πρέπει να αφαιρέσετε τη λάσπη και τις πέτρες, και σε μια δεξαμενή πρέπει να ενώσετε τη λάσπη και τις πέτρες μεταξύ τους με τοιμέντο. Στο ένα το νερό ρέει μόνο του, την άλλη πρέπει να τη γεμίσετε με νερό. Η διαδικασία της κατασκευής αυτών των δύο είναι σίγουρα διαφορετική. Η μία είναι αντίθετη με την άλλη.

Συλλέγετε γνώση απ' έξω όπως μια δεξαμενή; Αν ναι, θα πρέπει να προσέχετε· καταστρέφετε τη νοημοσύνη σας με

τα ίδια σας τα χέρια. Δένετε τον εγκέφαλό σας –ο οποίος μπορεί να πετάξει προς το θείο– στο έδαφος.

Μη συλλέγετε γνώση απ' έξω. Αφήστε τη γνώση να έρθει από μέσα. Για να έρθει η γνώση από μέσα, πρέπει να αφαιρέσετε όλη τη λάσπη και τις πέτρες που έχετε συλλέξει. Αφαιρέστε όλες τις πληροφορίες που έχετε συγκεντρώσει και γίνετε απλοί. Αν αφαιρέσετε τις πληροφορίες και γίνετε απλοί, θα βρείτε να εμφανίζεται μια νέα ενέργεια εντός σας. Κάτι νέο θα αρχίσει να δημιουργείται.

Είναι εύκολο να εγκαταλείψετε τον πλούτο και δύσκολο να εγκαταλείψετε τις σκέψεις. Είναι πολύ δύσκολο να εγκαταλείψετε τις σκέψεις· σίγουρα θα αναρωτιέστε πώς μπορείτε να τις απομακρύνετε. Όταν κάποιος γίνεται μοναχός, εγκαταλείπει τον πλούτο, απαρνιέται το σπίτι του, απαρνιέται τους φίλους και τους συγγενείς του, και εγκαταλείπει τη γυναίκα του. Αλλά δεν εγκαταλείπει τις σκέψεις στις οποίες ήταν προσκολλημένος ως νοικοκύρης. Συνεχίζει να είναι προσκολλημένος σε αυτές. Αν ήταν τζαϊνιστής, λέει: «Είμαι ένας τζαϊνιστής μοναχός». Αν ήταν μουσουλμάνος, λέει: «Είμαι ένας μουσουλμάνος μοναχός». Αν ήταν χριστιανός, λέει: «Είναι ένας χριστιανός μοναχός». Εξακολουθεί να είναι προσκολλημένος σε αυτές τις σκέψεις, και απαρνιέται όλα τα άλλα. Το σπιτικό που απαρνήθηκε βρίσκεται έξω από αυτόν. Οι σκέψεις του νοικοκύρη βρίσκονται μέσα του, και είναι δύσκολο να τις εγκαταλείψει.

Όποιος εγκαταλείπει τις σκέψεις του είναι ικανός να μάθει την αλήθεια. Δεν μπορεί κάποιος να γνωρίσει την αλήθεια απλώς και μόνο επειδή απαρνιέται το σπίτι του· οι τοίχοι ενός σπιτιού δεν είναι εμπόδια για την απόκτηση της αλήθειας. Είτε κάθομαι στο ένα σπίτι είτε στο άλλο, οι

τοίχοι δεν αποτελούν εμπόδια για να γνωρίσω την αλήθεια. Το άτομο με το οποίο κάθομαι επίσης δεν είναι εμπόδιο. Το μέρος στο οποίο βρίσκομαι επίσης δεν είναι εμπόδιο. Υπάρχει μόνο ένα εμπόδιο για να γνωρίσω την αλήθεια, και αυτό είναι ο τοίχος των σκέψεων εντός μου· αυτό από μόνο του είναι το εμπόδιο.

Σίγουρα είναι δύσκολο να τον καταστρέψουμε. Όταν λέω να εγκαταλείψετε τις σκέψεις σας, προκύπτει το ερώτημα, πώς να τις εγκαταλείψουμε; Πώς μπορούν να φύγουν οι σκέψεις; Είναι συνεχώς μέσα μας. Πώς μπορείτε να ξεχάσετε αυτό που έχετε μάθει;

Υπάρχει ένας τρόπος να ξεχάσουμε οτιδήποτε έχουμε μάθει. Υπάρχει τρόπος να σκορπίσουμε αυτά που έχουμε συγκεντρώσει. Υπάρχει τρόπος να απελευθερώσουμε αυτά που έχουν στοιβαχτεί μέσα μας, και είναι η ίδια μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε για να τα μεταφέρουμε εντός μας. Η μέθοδος είναι πάντα η ίδια. Χρησιμοποιούμε τα σκαλιά από τα οποία ανεβήκαμε για να κατέβουμε ξανά κάτω. Η μέθοδος είναι πάντα η ίδια, το αν πηγαίνουμε ή ερχόμαστε δεν έχει καμία διαφορά για τη μέθοδο. Υπάρχει μόνο διαφορά κατεύθυνσης· η μόνη διαφορά είναι ότι γυρίζουμε το πρόσωπό μας από την άλλη.

Όλες οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται για τη συγκέντρωση σκέψεων μπορούν να διαλυθούν αν γυρίσουμε το πρόσωπό μας στην αντίθετη κατεύθυνση. Πώς συγκεντρώσαμε σκέψεις; Το πιο σημαντικό και πιο βαθύ στρώμα της συγκέντρωσης σκέψεων είναι η προσκόλλησή μας. Είναι η αίσθηση ότι είναι δικές μας. Νιώθουμε ότι οι σκέψεις είναι δικές μας.

Σας ανήκει κάποια σκέψη; Αν αρχίσω να διαφωνώ, θα πείτε: «Οι σκέψεις μου είναι σωστές». Απλώς σκεφτείτε λί-

γο, είναι κάποια σκέψη δική σας; Ή όλες οι σκέψεις έχουν έρθει απ' έξω;

Είναι ανώφελο να πείτε ότι μια σκέψη είναι «δική μου». Ακόμα και οι θρησκευόμενοι άνθρωποι που λένε «η σύζυγος δεν είναι δική μου, τα παιδιά δεν είναι δικά μου, το σπίτι δεν είναι δικό μου», διατείνονται «αυτή είναι η θρησκεία μου». Ακόμα και εκείνοι λένε «η σκέψη μου, η φιλοσοφία μου». Ούτε καν εκείνοι δεν είναι σε θέση να εγκαταλείψουν την προσκόλληση με το επίπεδο της σκέψης. Η προσκόλληση στην έννοια «δικό μου» δεν φεύγει. Εκείνοι που δεν μπορούν να εγκαταλείψουν το αίσθημα της προσκόλλησης σε αυτό το επίπεδο δεν μπορούν να απαλλαχθούν από αυτό σε κανένα επίπεδο. Όσες φορές κι αν πουν «η σύζυγος δεν είναι δική μου», κατά βάθος θα νιώθουν «είναι η σύζυγός μου».

Ο Σουάμι Ραματίρθα επέστρεψε από την Αμερική. Δίδασκει σε όλη την Ευρώπη και την Αμερική για την αληθινή ουσία των πραγμάτων, και είχε αποκτήσει μεγάλη επιρροή. Εκατομμύρια άνθρωποι τον είχαν ακούσει και τον λάτρευαν. Επέστρεψε στην Ινδία και πέρασε κάποιες μέρες στα Ιμαλάια. Η γυναίκα του πήγε να τον συναντήσει και ο Ραματίρθα αρνήθηκε να τη δει. Είπε: «Δεν θα τη δω».

Ο Σαρντάρ Πουράν Σινγκ, που έμενε μαζί του, ξαφνιάστηκε πολύ. Είπε στον Ραματίρθα: «Δεν σε έχω ξαναδεί να αρνείσαι να δεις μια γυναίκα. Στην Ευρώπη και στην Αμερική, ήρθαν χιλιάδες γυναίκες και δεν αρνήθηκες ποτέ να δεις καμιά τους. Γιατί αρνείσαι να δεις αυτή τη γυναίκα; Σε κάποιον βαθμό, πιστεύεις ακόμα ότι είναι η σύζυγός σου; Την άφησες και έφυγες. Αρνείσαι να δεις την ίδια σου τη γυναίκα».

Σίγουρα, σε κάποιο επίπεδο πίστευε ακόμα ότι είναι η γυναίκα του – άλλες γυναίκες τον επισκέπτονταν και δεν είχε αρνηθεί ποτέ να τις δει.

Όσο είστε προσκολλημένοι στις σκέψεις, δεν πρέπει να έχετε την ψευδαίσθηση ότι μπορείτε να εγκαταλείψετε τα πάντα. Η πραγματική προσκόλληση και το βάρος είναι αυτά της σκέψης. Όλα τα άλλα βρίσκονται έξω, δεν σας επηρεάζουν. Μόνο η σκέψη είναι αυτή που σας επηρεάζει. Είναι ο κύκλος της σκέψης, το βαρύ φορτίο της σκέψης μέσα από την οποία νιώθετε ότι ξέρετε κάτι. Αξίζει να αναρωτηθείτε: «Είναι στ' αλήθεια τίποτα από όλα αυτά δικό μου;».

Κάποτε υπήρχε ένας διάσημος μοναχός. Ένας νεαρός αναζητητής ήρθε να επισκεφθεί το κοινόβιό του. Για μερικές ημέρες ο νεαρός αναζητητής άκουγε αυτά που είχε να πει ο ηλικιωμένος μοναχός – και ο ηλικιωμένος μοναχός είχε να πει πολύ λίγα. Ο νεαρός αναζητητής κουράστηκε να ακούει τα ίδια πράγματα ξανά και ξανά, και σκέφτηκε: «Καλύτερα να φύγω από αυτό το κοινόβιο, δεν φαίνεται να υπάρχουν πολλά που να μπορώ να μάθω εδώ».

Και τότε ένας καινούργιος μοναχός μπήκε στο κοινόβιο. Εκείνο το βράδυ, ο καινούργιος μοναχός έδωσε μια μεγάλη διάλεξη, που ήταν υπέροχη, πολύ σοβαρή, διακριτική και βαθιά.

Ο νεαρός αναζητητής άκουσε την ομιλία του επισκέπτη μοναχού και σκέφτηκε: «Έτσι πρέπει να είναι ένας δάσκαλος· έχει τόση πολλή γνώση, τόσο σοβαρή και βαθιά. Ο ηλικιωμένος μοναχός στο κοινόβιο του οποίου μένω γνωρίζει μόνο λίγα πράγματα, τίποτα παραπάνω». Πίστευε επίσης ότι ο ηλικιωμένος μοναχός θα πρέπει να ένιωθε θλίψη

ακούγοντας τον καινούργιο μοναχό να μιλάει έτσι. Θα πρέπει να ένιωσε προσβεβλημένος. «Ο ηλικιωμένος μοναχός δεν ξέρει τίποτα· σπατάλησε τη ζωή του».

Αφού ολοκλήρωσε την ομιλία του, ο μοναχός κοίταξε γύρω του τους παρευρισκομένους πολύ υπερήφανα για να δει τι εντύπωση τους είχε κάνει. Επίσης κοίταξε και τον ηλικιωμένο μοναχό.

Ο ηλικιωμένος μοναχός είπε: «Ακούω πολύ προσεκτικά τις τελευταίες δύο ώρες, αλλά είδα ότι δεν μίλησες καθόλου».

Ο μοναχός είπε: «Είσαι τρελός; Μιλώ τις τελευταίες δύο ώρες, και όλοι οι άλλοι έμειναν σιωπηλοί – και εσύ λες ότι με άκουγες για δύο ώρες και δεν είπα τίποτα;».

Ο ηλικιωμένος μοναχός είπε: «Φυσικά και σε άκουγα πολύ προσεκτικά, αλλά δεν είπες ποτέ τίποτα. Όλα όσα είπες τα πήρες από άλλους. Δεν είχες σκέψεις από τη δική σου εμπειρία. Γι' αυτό λέω ότι δεν είπες ποτέ τίποτα. Άλλοι μιλούσαν μέσα από εσένα, αλλά εσύ δεν μίλησες».

Για την ελευθερία της σκέψης, για την απελευθέρωση της σκέψης, και για την αφύπνιση της νοημοσύνης, το πρώτο πράγμα, η πρώτη επίγνωση που χρειάζεται είναι: «Καμία σκέψη δεν είναι δική μου. Καμία σκέψη δεν είναι δική μου». Όταν αποκαλείτε μια σκέψη «δική μου» ενώ δεν είναι δική σας, τότε λέτε ψέματα. Καμία σκέψη δεν είναι «δική σας». Πρέπει να σταματήσετε την ταύτιση με σκέψεις.

Αρχίζουμε να ταυτιζόμαστε με κάθε σκέψη. Λέμε: «Η τζαϊνιστική θρησκεία είναι δική μου· η ινδουιστική θρησκεία είναι δική μου· ο Ράμα είναι δικός μου· ο Κρίσνα είναι δικός μου· ο Χριστός είναι δικός μου». Αρχίζουμε να ταυτιζόμαστε με σκέψεις.

Και αυτό είναι αναπάντεχο επειδή καμία σκέψη δεν είναι δική σας. Καμία θρησκεία δεν είναι δική σας. Εδραιώστε την αντίληψη ότι «καμία σκέψη δεν είναι δική μου» μέσα στη νοημοσύνη σας. Απλώστε όλες σας τις σκέψεις και δείτε ότι όλες έχουν έρθει από κάπου. Όπως τα πουλιά κάθονται στα δέντρα το βράδυ για να κουρνιαξουν, οι σκέψεις έρχονται με τον ίδιο τρόπο στο μυαλό για να κουρνιαξουν. Είστε σαν ένας ξενώνας στον οποίο οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν.

Θυμάμαι μια ιστορία που συνέβη σε ένα μικρό πανδοχείο...

Ερχόταν κόσμος στο πανδοχείο για να μείνει τη νύχτα. Μια ομάδα ατόμων που είχαν τελειώσει τη δουλειά τους έφυγε. Ένας μύστης καθόταν έξω από το πανδοχείο και γελοούσε. Ένας άνδρας που είχε μόλις φτάσει ρώτησε τον μύστη: «Γιατί γελάς;

Εκείνος απάντησε: «Αυτό το πανδοχείο μου θυμίζει το μυαλό μου. Γι' αυτό γελάω».

Με τον ίδιο τρόπο, οι σκέψεις έρχονται και φεύγουν. Το μυαλό είναι μόνο ένα πανδοχείο, και καμία σκέψη δεν μας ανήκει. Το μυαλό είναι μόνο ένα πανδοχείο όπου οι σκέψεις έρχονται και φεύγουν.

Παρατηρήστε το μυαλό σας προσεκτικά, και θα μάθετε. Οι σκέψεις που είχατε χθες δεν είναι εκεί σήμερα· οι σκέψεις της προχθεσινής ημέρας δεν είναι εκεί σήμερα· τις σκέψεις που κάνατε πριν από έναν χρόνο δεν τις έχετε σήμερα· οι σκέψεις που κάνατε πριν από δέκα χρόνια δεν είναι εκεί σήμερα. Είτε είστε πενήντα χρόνων, ή σαράντα χρόνων, ή τριάντα χρόνων, ή είκοσι χρόνων, απλώς κοιτάξ-

τε πίσω σας. Πόσες από τις σκέψεις που έχουν περάσει από το μυαλό σας αυτά τα είκοσι χρόνια παραμένουν σήμερα; Σκέψεις έχουν έρθει και έχουν φύγει. Είστε απλώς ένα πανδοχείο, ένας τόπος για να ξεκουραστούν. Από λάθος μετράτε τις σκέψεις ως δικές σας. Και καθώς αρχίζετε να σκέφτεστε ότι είναι δικές σας, οι σκέψεις αρχίζουν να σας επηρεάζουν, και ο τοίχος των σκέψεων αρχίζει να χτίζεται.

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να θυμάστε για την ελευθερία της συνείδησης είναι να ξέρετε ότι καμία σκέψη δεν είναι δική σας. Αν καμία σκέψη δεν είναι δική σας και οι σκέψεις έρχονται και φεύγουν, εσείς ποιοι είστε; Ποιοι είστε σε αυτή την περίπτωση; Σίγουρα δεν είστε κάτι περισσότερο από έναν μάρτυρα. Σίγουρα δεν είστε κάτι περισσότερο από έναν παρατηρητή.

Ακόμα και όταν παρακολουθούμε ένα θεατρικό έργο ταυτιζόμαστε. Ακόμα και όταν παρακολουθούμε μια ταινία ταυτιζόμαστε. Η ταινία συνεχίζεται και εκτυλίσσεται μια θλιβερή σκηνή, και αρχίζουμε να κλαίμε – και αυτό δεν ισχύει μόνο για τους συνηθισμένους ανθρώπους.

Στη Βεγγάλη υπήρχε ένας σπουδαίος στοχαστής, ο Ισβάρ Τσάντρα Βιντιασάγκαρ. Θεωρούνταν πηγή γνώσης. Στην Καλκούτα ανέβαινε ένα μικρό θεατρικό έργο, και πήγε να το παρακολουθήσει. Σε εκείνο το έργο υπήρχε ένας χαρακτήρας που υποτίθεται ότι ήταν βίαιος απέναντι σε μια γυναίκα και άρχισε να την κακομεταχειρίζεται και να την παρενοχλεί. Ο Βιντιασάγκαρ, που παρακολουθούσε το έργο, θύμωσε τόσο πολύ με τον ηθοποιό, ώστε έβγαλε το παπούτσι του και του το πέταξε – και θεωρούνταν πηγή γνώσης! Πέταξε το παπούτσι του και χτύπησε τον ηθοποιό.

Ο ηθοποιός θα πρέπει να ήταν πιο σοφός από εκείνον. Σήκωσε το παπούτσι, έκανε μια υπόκλιση και είπε: «Η υποκριτική μου ήταν τόσο επιτυχημένη, ώστε κατάφερα να εξαπατήσω ακόμα και έναν τόσο σπουδαίο άνδρα σαν εσένα». Και συνέχισε: «Αυτό θα είναι το βραβείο της ζωής μου. Δεν έχω λάβει ποτέ μεγαλύτερη ανταμοιβή για την υποκριτική μου από αυτό. Σημαίνει ότι πέτυχα στην τέχνη μου».

Αργότερα, ο Βιντιασάγκαρ ντράπηκε πολύ και είπε: «Πώς μπόρεσα να κάνω ένα τέτοιο λάθος; Ξέχασα τελείως ότι ήταν απλώς ένα έργο και ταυτίστηκα με αυτό».

Σε αυτή τη ζωή, ακόμα και στο επίπεδο της σκέψης, δεν είμαστε τίποτα περισσότερο από έναν παρατηρητή – αλλά ταυτιζόμαστε με τις σκέψεις μας. Είμαστε απλώς ένας μάρτυρας για τις σκέψεις που έρχονται και φεύγουν στην οθόνη του μυαλού.

Απλώς να θυμάστε... Τη νύχτα είδατε ένα όνειρο, και το πρωί ξυπνήσατε. Σχολιάσατε ότι τα όνειρα έρχονται και φεύγουν, και μετά συνεχίσατε την ημέρα σας. Ήσασταν ένα παιδί και περάσατε την παιδική ηλικία, γίνατε νεαροί, γεράσατε. Προσπαθήσατε να θυμηθείτε: ποιο είναι το αιώνιο στοιχείο μέσα σας που είναι συνεχώς παρόν; Τι είναι συνεχώς παρόν;

Εκτός από τον μάρτυρα, δεν παραμένει τίποτα άλλο. Όλα τα άλλα έρχονται και φεύγουν. Η παιδική ηλικία έρχεται και φεύγει· η νιότη έρχεται και φεύγει· τα γηρατειά έρχονται και ο άνθρωπος πεθαίνει. Συμβαίνει η γέννηση, συμβαίνει ο θάνατος· συμβαίνει η ευτυχία, η δυστυχία· έρχεται η λιακάδα, έρχεται η συννεφιά. Υπάρχει ο σεβασμός, υπάρχει η προσβολή. Όλα αυτά τα πράγματα έρχονται και φεύγουν.

Ποιο είναι το μοναδικό στοιχείο σε όλη τη ζωή που δεν έρχεται ποτέ και δεν φεύγει ποτέ; Είναι μόνο το στοιχείο του μάρτυρα. Δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο που παρατηρεί όλα αυτά τα πράγματα, που παρατηρεί ότι ο ήλιος έχει έρθει, που παρατηρεί ότι ο ήλιος έχει χαθεί, που παρατηρεί ότι η νιότη έχει έρθει, που παρατηρεί ότι τα γηρατειά έχουν έρθει, που βλέπει ότι έχει έρθει μια σκέψη και παρακολουθεί μια άλλη σκέψη να έχει περάσει. Εκτός από το στοιχείο του μάρτυρα, τα πάντα μέσα σας έρχονται και φεύγουν. Κανένα άλλο στοιχείο δεν παραμένει. Μόνο ένα πράγμα παραμένει, και αυτό είναι η δύναμη να βλέπεις, η ικανότητα να παρατηρείς και να είσαι ο παρατηρητής – η κατάσταση του μάρτυρα.

Να είστε ένας μάρτυρας στο επίπεδο της σκέψης. Να παρατηρείτε τη σκέψη, να μην κολλάτε σε αυτή. Να μην είστε προσκολλημένοι στη σκέψη, παρατηρήστε την. Παρατηρήστε την ως μάρτυρας.

Δεν είμαστε σε θέση να είμαστε μάρτυρες επειδή πιστεύουμε ότι κάποιες σκέψεις είναι κακές και κάποιες είναι καλές. Θέλουμε να κρατάμε τις καλές και να διώχνουμε τις κακές, και γι' αυτό δεν είμαστε σε θέση να γίνουμε μάρτυρες. Ο άνθρωπος που κάνει μια διαφοροποίηση ανάμεσα στις καλές και στις κακές σκέψεις – αυτή η σκέψη είναι καλή, και θέλει να κρατήσει την καλή σκέψη και να διώξει την κακή σκέψη... Εκείνος που κάνει μια διαφοροποίηση ανάμεσα στο καλό και στο κακό δεν μπορεί να είναι μάρτυρας.

Μια σκέψη είναι απλώς μια σκέψη· μια σκέψη δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή. Μια σκέψη δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή· μια σκέψη είναι απλώς μια σκέψη. Τη στιγμή που κάποιος αρχίζει να μιλάει για καλό ή κακό, κρατάει το ένα

και απορρίπτει το άλλο. Επιπλέον, κάποιος που κρατάει το ένα και προσπαθεί να αφήσει το άλλο θα πρέπει να καταλάβει ότι αυτό που αποκαλεί καλό και αυτό που αποκαλεί κακό είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Αν μείνει προσκολλημένος στο καλό, θα επιβιώσει και το κακό – και κάποιος που διώχνει το κακό διώχνει και το καλό. Είναι ενωμένα.

Οι σκέψεις είναι ενωμένες. Δεν πρέπει να πιστέψετε ότι ο άνθρωπος που χαρακτηρίζουμε καλό δεν κάνει κακές σκέψεις. Κάνει κακές σκέψεις. Δεν μπορείτε να βρείτε έναν καλό άνθρωπο που δεν κάνει κάποιες κακές σκέψεις, και δεν μπορείτε να βρείτε έναν κακό άνθρωπο που δεν κάνει κακές σκέψεις.

Ναι, ο άνθρωπος που δεν κάνει απολύτως καμία σκέψη υπάρχει. Αυτό είναι ένα τελείως διαφορετικό πράγμα· δεν θα μιλήσω τώρα αμέσως γι' αυτό. Ένα τέτοιο άτομο, χωρίς σκέψεις, υπάρχει. Δεν είναι ούτε καλό ούτε κακό. Έχει ανυψωθεί πάνω από τον άνθρωπο. Έχει υπερβεί το καλό και το κακό. Αυτό το άτομο το ονομάζω μύστη. Μόνο αυτός γνωρίζει την αλήθεια.

Εκείνος που μένει προσκολλημένος στο καλό θα πρέπει να θυμάται ότι το κακό εξακολουθεί να υπάρχει μέσα του. Θα ξαφνιαστείτε αν μάθετε ότι αυτό που κάνει ένας κακός άνθρωπος όταν είναι ξύπνιος, ένας καλός άνθρωπος το κάνει στον ύπνο του, επειδή ένας καλός άνθρωπος έχει κακές σκέψεις μέσα του. Και θα ξαφνιαστείτε πολύ αν μάθετε ότι οι κακοί άνθρωποι δεν βλέπουν κακά όνειρα· ο καλός άνθρωπος είναι αυτός που βλέπει κακά όνειρα. Ένας κακός άνθρωπος βλέπει καλά όνειρα. Ένας κακός άνθρωπος ονειρεύεται ότι είναι άγιος, και ένας καλός άνθρωπος ονειρεύεται ότι είναι κακός. Αυτό στο οποίο

μένουν προσκολλημένοι όταν είναι ξύπνιοι και έχουν καταπνίξει όταν είναι ξύπνιοι επανέρχεται όταν κοιμούνται. Αυτό ήταν παρόν, αλλά δεν του επέτρεψαν να εμφανιστεί όταν ήταν ξύπνιοι. Εμφανίζεται όταν βρίσκονται σε κατάσταση ασυνειδησίας.

Αν μπορούσατε να ανοίξετε το μυαλό των καλών ανθρώπων, εκεί μέσα θα έκαναν όλες τις αμαρτίες που κάνουν εκείνοι που είναι κλεισμένοι στις φυλακές. Δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσά τους. Ένας καλός άνθρωπος επίσης κάνει όλες τις αμαρτίες που κάνει ένας κακός άνθρωπος. Τις κάνει στο μυαλό του, και ο κακός άνθρωπος τις κάνει έξω από αυτό. Στη φαντασία τους, οι κακοί άνθρωποι συνεχίζουν να κάνουν όλα τα καλά πράγματα που κάνει ένας καλός άνθρωπος. Συνεχίζουν να τα ονειρεύονται. Το καλό και το καλό πάντα συνυπάρχουν, Δεν υπάρχει καλός άνθρωπος που να μην έχει κακή πλευρά. Παρομοίως, δεν υπάρχει κακός άνθρωπος που να μην έχει και καλή πλευρά.

Αυτό που καταπιέζουμε πηγαίνει προς τα κάτω· αυτό στο οποίο δίνουμε έμφαση ανεβαίνει πάνω. Είναι σαν ένα νόμισμα· όταν η κορόνα είναι στραμμένη προς τα πάνω, τα γράμματα είναι στραμμένα προς τα κάτω. Με τον ίδιο τρόπο, το καλό και το κακό είναι δύο όψεις της ίδιας σκέψης.

Κάποιος που θέλει να είναι μάρτυρας και θέλει να γνωρίσει την αλήθεια πρέπει να καταλάβει ότι όλες οι σκέψεις είναι μόνο σκέψεις. Τίποτα δεν είναι καλό και τίποτα δεν είναι κακό. Όταν κάποιος αποφασίζει ότι κάτι είναι καλό και κάτι είναι κακό, μένει προσκολλημένος στο ένα και προσπαθεί να εγκαταλείψει το άλλο, και δεν μπορεί να παραμείνει μάρτυρας. Για να είσαι μάρτυρας, πρέπει να είσαι μη επικριτικός, χωρίς επίκριση, επιθυμία ή φαντασία. Αυτό σημαίνει να είσαι σε κατάσταση στην οποία δεν προβάλ-

λεις τίποτα, στην οποία βλέπεις τις σκέψεις όπως ακριβώς είναι. Ένας άνθρωπος που είναι απλώς μάρτυρας σκέψεων και δεν κρίνει, δεν τις θεωρεί καλές ή κακές, δεν καταδικάζει, δεν επικρίνει ούτε επαινεί κάποια σκέψη, θα ξαφνιαστεί πολύ· συνεχίζοντας να παρατηρεί έτσι, σιωπηλά, γαλήνια, να είναι απλώς ένας μάρτυρας, σιγά σιγά θα ανακαλύψει ότι οι σκέψεις του έχουν εξαφανιστεί, οι σκέψεις του έχουν αδειάσει. Οι σκέψεις σταματούν να έρχονται στη συνείδηση κάποιου που εγκαταλείπει όλα τα συναισθήματα προσκόλλησης στις σκέψεις του.

Όταν μιλάω για συναισθήματα προσκόλλησης, εννοώ ότι εγκαταλείπει την αγάπη και το μίσος απέναντί τους τελείως. Και τα δύο είναι συναισθήματα προσκόλλησης. Εκείνος που αγαπάμε έρχεται στην πόρτα μας, και εκείνος που μισούμε επίσης έρχεται στην πόρτα μας. Οι φίλοι συνεχίζουν να μας περιβάλλουν, και οι εχθροί επίσης συνεχίζουν να μας περιβάλλουν. Μερικές φορές, δεν μας περιβάλλουν φίλοι, όμως οι εχθροί μάς περιβάλλουν πάντα. Ο νους μας εξακολουθεί να έχει εμμονή με αυτούς.

Αν κάποιος πιστεύει ότι τα χρήματα είναι κακά, ότι είναι κακό να σκέφτεται τα χρήματα, θα βρεθεί γεμάτος με αδιάκοπες σκέψεις για χρήματα. Αν κάποιος αρχίσει να πιστεύει ότι το φαγητό είναι κακό και ότι δεν είναι σωστό να τρώει, θα σκέφτεται το φαγητό συνεχώς. Αν κάποιος αρχίσει να πιστεύει ότι το σεξ είναι αμαρτία, ότι η σεξουαλική επιθυμία είναι αμαρτία, και αρχίσει να το πολεμάει, θα διαπιστώσει ότι ο νους του αποκτά εμμονή με την ιδέα του σεξ. Η σκέψη που πολεμάτε δέχεται την πρόσκλησή σας· οτιδήποτε πολεμάτε αρχίζει να έρχεται. Είναι ο νόμος του νου ότι αυτό που πολεμάτε θα προσκληθεί. Αυτό που έχετε διώξει θα αρχίσει να έρχεται επειδή το διώξατε.

Γι' αυτό δεν πρέπει ούτε να πολεμάμε τις σκέψεις, ούτε να τις επαινούμε, ούτε να μένουμε προσκολλημένοι σε αυτές, ούτε να τις διώχνουμε. Πρέπει απλώς να τις παρατηρούμε. Απαιτεί πολύ θάρρος, επειδή θα έρθει μια κακή σκέψη και θα θέλετε να τη διώξετε, και θα έρθει και μια καλή σκέψη, και ο νους σας θα θέλει να προσκολληθεί σε αυτή. Αν θυμάστε να διαλογίζεστε με επίγνωση και σύνεση πάνω σε αυτή την τάση του νου να προσκολλάται και να απομακρύνει, σιγά σιγά θα χαθεί, και θα αποκτήσετε την ικανότητα να παρατηρείτε τη σκέψη. Όποιος είναι ικανός να παρατηρεί τη σκέψη είναι ικανός να απελευθερωθεί από τη σκέψη. Όποιος είναι ικανός να γίνει μάρτυρας της σκέψης είναι ικανός να απελευθερωθεί από τη σκέψη.

Δεν παρατηρείτε τη ροή των σκέψεων. Δεν κάνετε ποτέ μια παύση για να δείτε τι συμβαίνει μέσα. Ίσως να μην έχετε καθίσει ποτέ για μισή ώρα να παρατηρήσετε τι συμβαίνει μέσα σας. Συμβαίνει, και εσείς συνεχίζετε αυτό που κάνετε· συμβαίνει, και εσείς συνεχίζετε να δουλεύετε· συμβαίνει, και εσείς συνεχίζετε να τρώτε· συμβαίνει, και εσείς συνεχίζετε να λειτουργείτε το κατάστημά σας· συμβαίνει, και εσείς συνεχίζετε να γράφετε, συνεχίζετε να μιλάτε· συμβαίνει, ενώ εγώ μιλάω και εσείς ακούτε. Συμβαίνει συνεχώς μέσα σας. Συνεχίζει αδιάκοπα μόνο του. Σιγά σιγά, έχετε σταματήσει ακόμα και να ασχολείστε με το τι συμβαίνει μέσα σας. Συνεχίζετε να κάνετε τα δικά σας. Γι' αυτό σχεδόν κοιμάστε. Μέσα σας, ο νους κάνει ένα πράγμα, και εσείς κάνετε κάτι άλλο. Είστε απόντες. Δεν είστε παρόντες προς τον εαυτό σας. Δεν είστε ξύπνιοι προς τον εαυτό σας.

Κάποιος ρώτησε κάποτε τον Μαχαβίρα: «Ποιος άνθρωπος είναι σοφός;».

Ο Μαχαβίρα απάντησε: «Εκείνος που είναι ξύπνιος είναι σοφός, και εκείνος που κοιμάται δεν είναι σοφός». Είναι μια μοναδική δήλωση – εκείνος που κοιμάται.

Όλοι μας κοιμόμαστε. Όλοι μας είμαστε τελείως κοιμισμένοι απέναντι σε αυτό που συμβαίνει μέσα μας. Η ίδια μας η εσωτερικότητα είναι η πραγματική μας ύπαρξη, και δεν το ξέρουμε. Είμαστε ξύπνιοι σε αυτό που συμβαίνει έξω· είμαστε κοιμισμένοι σε αυτό που συμβαίνει μέσα. Αυτή είναι η οδύνη της ζωής και αυτή είναι η άγνοια της ζωής· αυτή είναι η σκλαβιά της ζωής, και αυτά είναι τα δεσμά της.

Πρέπει να είμαστε ξύπνιοι σε αυτό που συμβαίνει μέσα μας. Κάποιος που έχει επίγνωση όλης της ροής των σκέψεων, τη βλέπει, την καταλαβαίνει και παραμένει μάρτυρας, περνάει από μια μοναδική εμπειρία. Αρχίζει να βιώνει ότι όλες οι σκέψεις που βλέπει χωρίς να έχει προσκόλληση σε αυτές, σταματούν να έρχονται. Όλες οι σκέψεις που είναι ικανός να παρατηρήσει γίνονται ανίκανες να έρθουν, και έρχεται κάποια στιγμή κατά την οποία δεν έχουν απομείνει σκέψεις. Αυτό που έχει απομείνει είναι η νοημοσύνη.

Έρχεται κάποια στιγμή που δεν υπάρχουν σκέψεις και εσείς είστε εκεί. Αυτό που έχει ξυπνήσει μέσα σας είναι η ελεύθερη νοημοσύνη, η απελευθερωμένη νοημοσύνη. Αυτή η ελεύθερη νοημοσύνη έχει την ικανότητα να γνωρίσει την αλήθεια. Μια αλυσοδεμένη νοημοσύνη είναι ανίκανη να γνωρίσει την αλήθεια.

Η ελευθερία είναι η βασική προϋπόθεση. Θα πρέπει να ακονίσετε αυτή την ελευθερία. Χωρίς να την ακονίσετε, δεν μπορεί να γίνει πρόοδος σε ό,τι αφορά την ελευθερία. Όσες γραφές κι αν διαβάσετε, ή όσα δόγματα κι αν μελετήσετε ή απομνημονεύσετε, θα απομνημονεύετε μόνο λέξεις·

δεν θα συμβεί τίποτα άλλο. Οι λέξεις θα απασχολούν τον εγκέφαλό σας. Η κατοχή πολλών λέξεων δεν είναι ένδειξη γνώσης. Οι τρελοί είναι γεμάτοι λέξεις, περισσότερες ακόμα και από εσάς. Οι λέξεις δεν είναι ένδειξη γνώσης.

Άλλο ένα πράγμα που πρέπει να ξέρετε είναι ότι, αν ο νους σας είναι γεμάτος με πάρα πολλές λέξεις, μπορεί να τρελαθείτε. Δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε έναν συνηθισμένο άνθρωπο και σε έναν τρελό. Ένας συνηθισμένος άνθρωπος έχει λιγότερες λέξεις μέσα του, και ένας τρελός έχει περισσότερες.

Όλοι βρίσκονται στο όριο της τρέλας. Μια μικρή ώθηση μόνο και μπορεί να τρελαθείτε. Αν οι λέξεις μέσα σας αρχίσουν να βουίζουν δυνατά, μπορεί να τρελαθείτε. Τώρα οι ψυχολόγοι λένε ότι ένας στους τρεις ανθρώπους είναι στα πρόθυρα της τρέλας. Ένας στους τρεις! Αυτό σημαίνει ότι από όλους τους ανθρώπους που είναι παρόντες εδώ, το ένα τρίτο βρίσκεται στα πρόθυρα της τρέλας. Μη νομίζετε ότι μόνο ο διπλανός σας βρίσκεται σε αυτή την κατάσταση και όχι εσείς. Αυτό είναι σημάδι ότι έχετε πρόβλημα – επειδή κανένας τρελός δεν πιστεύει ποτέ ότι είναι τρελός. Πάντα πιστεύει ότι ο άλλος είναι τρελός. Μία από τις βασικότερες ενδείξεις ενός τρελού είναι ότι πάντα πιστεύει ότι οι άλλοι είναι τρελοί. Δεν μπορείτε να πείσετε έναν τρελό ότι είναι τρελός. Αν το καταλάβει αυτό, είναι απόδειξη ότι δεν είναι τρελός.

Σχεδόν όλοι μας φτάνουμε σε αυτή την κατάσταση. Σήμερα στην Αμερική, ενάμισι εκατομμύριο άνθρωποι συμβουλευονται ψυχολόγους για την πνευματική τους κατάσταση κάθε μέρα. Αυτά είναι επίσημα νούμερα. Άλλο ένα ενάμισι εκατομμύριο θα πρέπει να συμβουλευεται ιδιώτες γιατρούς παρεμφερών ειδικοτήτων, κι έτσι περίπου τρία εκατομμύρια άνθρωποι συμβουλευονται ψυχολόγους κάθε μέρα.

Γιατί ζητούν συμβουλές; Έχουν πάρα πολλές σκέψεις, και σιγά, σιγά οι σκέψεις γίνονται τόσο ισχυρές, ώστε χάνουν τον έλεγχο του εαυτού τους. Δεν ξέρουν τι να κάνουν· οι σκέψεις τους κινούνται τόσο έντονα, ώστε χάνουν τον έλεγχο της ζωής τους.

Πρέπει να το συλλογιστείτε αυτό και να το σκεφτείτε προσεκτικά και για τον εαυτό σας. Σας κατακυριεύουν οι σκέψεις σας; Καθίστε για δέκα λεπτά και γράψτε με ειλικρίνεια όποια σκέψη έρχεται στο μυαλό σας. Μην αφήσετε έξω τίποτα. Ό,τι κι αν έρθει· αν έρθει μια ανολοκλήρωτη σκέψη, γράψτε την ανολοκλήρωτη· αν έρθει μια ολοκληρωμένη σκέψη, γράψτε την ολοκληρωμένη. Για δέκα λεπτά καταγράψτε οτιδήποτε έρθει στο μυαλό σας, και μετά δείξτε το σε κάποιον. Θα σας ρωτήσει: «Ποιος τρελός το έγραψε αυτό;». Μπορείτε να το δείξετε σε οποιονδήποτε, και θα σας ρωτήσει: «Ποιος είναι ο τρελός που το έγραψε αυτό;». Στην πραγματικότητα, εσείς θα καταλάβετε ποιος τρελός το έγραψε. Αν βγάζατε έξω όλα όσα συμβαίνουν μέσα σας και τα κοιτάζατε για δέκα λεπτά, κι εσείς οι ίδιοι θα ανησυχούσατε για το τι είδους τρελοί είστε, για το τι συμβαίνει μέσα σας. Δεν σταματάμε ποτέ για να δούμε τι συμβαίνει μέσα μας – και πιστεύουμε ότι είμαστε σπουδαίοι στοχαστές. Όλοι οι τρελοί σκέφτονται έτσι.

Ξέρετε καλά ότι εκείνοι που φτάνουν στο όριο της σκέψης τρελαίνονται. Τα τελευταία πενήντα χρόνια, σχεδόν όλοι οι σπουδαίοι στοχαστές στην Ευρώπη έχουν τρελαθεί. Οι περισσότεροι από αυτούς έχουν περάσει ένα διάστημα σε κάποιο ψυχιατρείο κάποια στιγμή της ζωής τους. Φαίνεται ότι ένας στοχαστής που δεν τρελαίνεται δεν πρέπει να είναι σπουδαίος στοχαστής. Θα έρθει κάποια στιγμή που θα θεωρούμε ότι όποιος στοχαστής δεν έχει βρεθεί

σε ψυχιατρείο δεν είναι σπουδαίος στοχαστής. Αυτό είναι επίσης σωστό. Το τελικό αποτέλεσμα της σκέψης είναι η τρέλα. Γι' αυτό δεν αποκαλώ τον Βούδα και τον Μαχαβίρα στοχαστές. Δεν είναι στοχαστές. Είναι φωτισμένα όντα. Υπάρχει μια διαφορά παραδείσου και γης ανάμεσα σε έναν στοχαστή και σε ένα φωτισμένο ον. Εκείνοι ξέρουν, δεν σκέφτονται. Μόνο κάποιος που δεν ξέρει έχει εμμονή με σκέψεις.

Κάθομαι τώρα εδώ και, όταν η συνεδρία τελειώσει, θα σηκωθούμε όλοι όρθιοι και θα βγούμε από την πόρτα. Κανείς δεν θα σκεφτεί πού είναι η πόρτα επειδή μπορούμε να τη δούμε. Αν υπάρχει κάποιος τυφλός εδώ, καθώς η συνεδρία θα τελειώσει θα αρχίσει να σκέφτεται από πού να βγει έξω. Θα αρχίσει να σκέφτεται: «Πού είναι η πόρτα; Πού είναι ο τοίχος;». Το άτομο που μπορεί να δει δεν σκέφτεται. Μόνο εκείνος που δεν μπορεί να δει, σκέφτεται. Η σκέψη είναι ένα σημάδι άγνοιας· δεν είναι ένα σημάδι γνώσης. Να ξέρετε ότι, όσο περισσότερο σκέφτεστε, τόσο πιο αδαείς είστε. Όταν υπάρχει η γνώση, η σκέψη θα εξαφανιστεί, και θα εμφανιστεί το κενό.

Έχω πει ότι πρέπει να παρατηρείτε τις σκέψεις και να τις αφήνετε να γίνονται ένα τίποτα, να γίνονται άδειες. Οι σκέψεις θα εξαφανιστούν όταν θα αποκτήσετε επίγνωση. Οι σκέψεις εξαφανίζονται μέσα από τη μαρτυρία· όταν οι σκέψεις εξαφανίζονται, η ευφυΐα σας είναι ελεύθερη. Όταν μια ελεύθερη νοημοσύνη συναντήσει την αλήθεια, δεν μπαίνει στον κόπο να μάθει γραφές ή δόγματα. Μια ελεύθερη ευφυΐα αφήνει την ακτή και εισέρχεται στην απέραντη θάλασσα.

Μια μικρή ιστορία, και μετά θα σταματήσω την ομιλία μου.

Ένα βράδυ, μια ομάδα φίλων βγήκε έξω για να διασκεδάσει. Ήταν μια όμορφη βραδιά με πανσέληνο, και οι φίλοι είχαν πει πολύ. Ήταν μια όμορφη βραδιά, και έτσι αποφάσισαν όλοι να πάνε στη λίμνη και να κάνουν μια βαρκάδα. Κάθισαν σε μια βάρκα, πήραν τα κουπιά και άρχισαν να κωπηλατούν. Συνέχισαν να κωπηλατούν μέχρι την τελευταία ώρα της νύχτας. Το χάραμα, όταν άρχισε να φυσάει ένα δροσερό αεράκι και να χαϊδεύει τα πρόσωπά τους, και το φεγγάρι είχε σχεδόν χαθεί από τον ορίζοντα, είχαν ξεμεθύσει λίγο. Ένας-δυο από αυτούς ήταν πλέον τελείως νηφάλιοι και είπαν: «Φίλοι μου, μάλλον έχουμε απομακρυνθεί πολύ. Κωπηλατούσαμε όλη τη νύχτα. Τώρα είναι ώρα να γυρίσουμε πίσω. Μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι θα πάει μεσημέρι. Θα πρέπει να είμαστε μακριά από την ακτή». Σκέφτηκαν: «Ας δούμε πόσο μακριά έχουμε φτάσει».

Έμειναν έκπληκτοι από αυτό που είδαν. Δεν είχαν πάει πουθενά· η βάρκα βρισκόταν στο ίδιο ακριβώς σημείο. Είχαν ξεχάσει να λύσουν τις αλυσίδες, και έτσι η βάρκα ήταν ακόμα στο ίδιο σημείο. Οι αλυσίδες ήταν ακόμα δεμένες στη βάρκα. Ξαφνιάστηκαν πολύ· είχαν κωπηλατήσει πολύ, αλλά δεν είχαν πάει πουθενά. Τότε είπαν: «Σπαταλήσαμε την προσπάθειά μας για να κωπηλατούμε όλη τη νύχτα και πιστέψαμε ότι είχαμε φτάσει πολύ μακριά. Είμαστε στο ίδιο σημείο».

Κάποιος που θέλει να ελευθερώσει τη σκέψη και τη νοημοσύνη του θα πρέπει αναπόφευκτα να λύσει τις αλυσίδες του από την ακτή της πίστης. Κάποιος που είναι δεμένος κάπου, σε μια πίστη, θα πρέπει να θυμάται ότι δεν μπορεί να ξεκινήσει ένα ταξίδι στον κόσμο της αλήθειας. Δεν θα φτάσει πουθενά. Στο τέλος της ζωής του θα δει ότι στέκε-

ται στο σημείο ακριβώς από όπου ξεκίνησε· στέκεται στο σημείο ακριβώς όπου οι πεποιθήσεις του τού δόθηκαν από τους γονείς του. Το ταξίδι ήταν μάταιο· η κωπηλασία ήταν μάταιη. Η προσπάθεια πήγε χαμένη. Την ώρα του θανάτου είναι ακόμα δεμένος από τις ίδιες σκέψεις και πεποιθήσεις που του έδωσαν οι γονείς του και η κοινωνία. Η ζωή ενός τέτοιου ανθρώπου ήταν μια ατυχία. Το ταξίδι του πήγε χαμένο. Ξέχασε να λύσει τις αλυσίδες από την ακτή.

Λύστε τις αλυσίδες σας από την ακτή. Αφαιρέστε τις αλυσίδες από οτιδήποτε σας έχει δώσει η κοινωνία ή οποιοσδήποτε άλλος. Αφήστε τη νοημοσύνη σας να ελευθερωθεί. Μόνο η ελεύθερη νοημοσύνη σας επιτρέπει να πετάξετε και να φτάσετε το θείο· οι περιοριστικές σκέψεις και οι πεποιθήσεις είναι εμπόδια για να φτάσει κανείς στο θείο. Όλοι μας είμαστε δεμένοι με αλυσίδες. Όλος ο κόσμος είναι δεμένος με αλυσίδες. Δεν μπορούμε να βιώσουμε το θείο επειδή είμαστε δεμένοι με αυτές τις αλυσίδες. Να έχετε θάρρος και να σπάσετε αυτές τις αλυσίδες, και θα δείτε πού θα πάει η βάρκα σας.

Θα τελειώσω την ομιλία μου παραθέτοντας μια δήλωση του Ραμακρίσνα. Ο Ραμακρίσνα είπε: «Ελευθερώστε τη βάρκα σας, ανοίξτε τα πανιά της – οι άνεμοι της ύπαρξης είναι πάντα έτοιμοι να σας οδηγήσουν στο απέραντο που βρίσκεται πιο πέρα».

Μακάριοι είναι εκείνοι που ελευθερώνουν τις βάρκες τους και ανοίγουν τα πανιά τους. Δυστυχισμένοι, εκείνοι που κρατούν τις βάρκες τους δεμένες σε κάτι και κάνουν προσπάθεια, για να συναντήσουν στο τέλος την αποτυχία.

Τέλος, προσεύχομαι η ύπαρξη να σας δώσει τη δύναμη και το κουράγιο να ελευθερώσετε τη βάρκα σας από την ακτή της πίστης, έτσι ώστε να ταξιδέψετε στην απερά-

ντη θάλασσα της γνώσης. Η ύπαρξη είναι με εκείνους που έχουν θάρρος. Τι μπορεί να κάνει η ύπαρξη για εκείνους που είναι αδύναμοι και δεν ξεκινούν ποτέ το ταξίδι;

Αρκετά για σήμερα. Παρακαλώ, δεχθείτε τις ευχαριστίες μου. Σας είμαι πολύ ευγνώμων που με ακούσατε με τόση αγάπη. Σας παρακαλώ, δεχθείτε τους χαιρετισμούς μου προς το θείο που έχετε μέσα σας.